

ikke de Folk noget højere end Fyrbøderne, kan man selvfølgelig ikke forlange, at de skal paatage sig Ansvaret ved at lede andre. Forholdet fremstilles grellere saaledes, at de mister en 30—50 Kr. om Aaret, naar de bliver Overfyrbødere. De betaler mere i Husleje for den samme Lejlighed. Det gaar nemlig efter Rangforordningen med Hensyn til Huslejen, naar man bor i et Hus i Nyboder. Der betaler en Underofficer saa meget, en menig saa meget, og naar en menig bliver Underofficer, betaler han 2 Kr. mere om Maanedes, altsaa 24 Kr. mere om Aaret. Man mister altsaa et Beløb om Aaret for at opnaa den svimlende Ære at blive Overfyrbøder i den danske Marine. Jeg har peget paa dette tidligere; jeg ved ikke, om den daværende højtærede Marineminister satte sig ind i Forholdet, men det var da ikke saa forfærdelig vanskeligt, det var dog til at finde ud af. Men i hvert Fald har mine Henvendelser ikke frugtet, der gaar den Dag i Dag endnu Folk, der er taget til Overfyrbødere, for en lavere Løn, end almindelige Fyrbødere faaar, og det synes jeg er ganske urigtigt, naar man vil tænke paa at beholde de Folk i Tjenesten.

De Bemærkninger, jeg her har fremført, kan, som et æret Medlem sagde i Dag for Mødets Begyndelse, karakteriseres som ikke spændende, men de har, som jeg sagde før, været ganske nødvendige, netop fordi Folk, der arbejder paa denne Arbejdsplads i Marinens Tjeneste, er afskaarne fra ad nogen anden Vej at faa deres Forhold effektivt paatalt. Søge Audiens hos trevne, uvillige Ministre, det kan de, og faa affejende Svar og daarlige Vittigheder, det kan de, men Reformen kan de kun vente at faa, og Velvillie kan de kun vente at møde hos de Folk, der virkelig ønsker, at de maa faa det bedre. Jeg vil derfor haabe, at der nu maa skinne en anden Sol i Marineministeriet end tidligere, saaledes at Vittighederne maaske bliver daarligere — det gør ikke saa meget —, men at Forholdene bliver bedre — det er dog det, det kommer an paa —, og at Arbejderne kan se, at der fra den allerøverste Ledelses Side tages med Velvillie paa deres Forhold. Saa kommer der ogsaa nok en bedre Aand ind derude, saa bliver der Fred, hvor der nu er Ufred, som maa ud af Verden. Jeg ved, at det har været Skik, naar jeg har faaet Oplysninger hos en eller anden Mand paa Orlogsværftet, at søge at ramme den Mand, som man troede havde givet Oplysningerne. Jeg vil haabe, at vi er komne bort fra dette nu, thi naar der ikke er nogen anden Vej for

de Folk at gaa for at faa deres Sager frem end gennem deres Rigsdagsmand, skulde de dog have Lov til at give ham de nødvendige Oplysninger uden at blive økonomisk forfulgte eller straffede derfor. Jeg synes, vi alle kan være ret enige om, at en saadan Forfølgelse ikke maa finde Sted af Folk, der kommer i lovligt Ærinde til deres Rigsdagsmand og klager over deres Forhold. Naar blot den højtærede Minister, der nu har med Tingene at gøre, vilde tage velvilligt paa Forholdene, vilde det virke i heldig Retning paa mange af de overordnede derude, som mange Gange kunde være dygtigere, end de er, og ofte kunde have nødt til at lære hos mange af de Folk, som de korrekter og behandler ilde. Kunde Arbejderne blot faa lidt bedre Lønninger, end der nu er tilstaaet dem paa Finansloven, faa lidt længere Middagstid o.s.v., og kunde der komme en anden Tone ind derude, saa at Arbejderne saa, at Ministeren virkelig er deres Ven og ikke en overordnet, der er lige saa hoven som de andre overordnede derude, saa tror jeg, man kunde faa tilvebragt de fredelige Forhold, som man nu sukker efter ude paa Orlogsværftet.

Ivar Berendsen: Uden Indledning skal jeg tillade mig at gaa ind paa de Spørgsmaal, jeg har at rette Henvendelser til de højtærede Ministre om. Jeg skal først vende mig til den højtærede Handelsminister, som hidtil har haft en tilbagetrukken og derfor behagelig Stilling. Paa Handelsministeriets Budget ser jeg, at hele den Sum, der er forudsat at skulle medgaa til Tilskud til Handelsskolernes Pensionskasser, allerede er optaget paa Budgettet for det kommende Finansaar, og derimod har jeg intet at indvende; men der var en Forudsætning for Gennemførelsen af Loven om Tilskud til Handelsskolernes Pensionskasser, som meget mod min Villie ikke fik Udtryk i Loven, men derimod i Udvalgets Betænkning. Denne Forudsætning gik ud paa, at Staten ganske vist skulde give et Tilskud til Pensionskasserne, men hele Pensionsbyrden maatte hverken direkte eller indirekte væltes over paa Staten. Udvalgets Ordfører gav Eksempler paa, hvorledes dette kunde finde Sted, og anmodede den daværende Handelsminister om at udtale sig desangaaende. Nu afslører jeg ikke nogen Hemmelighed ved at sige, at det var en Aftale mellem Udvalget og den daværende Handelsminister, at han skulde besvare dette Spørgsmaal og hvordan. Men der kom intet Svar. Det forstyrrede imidlertid ikke det fortræffelige Forhold mellem Ministeren og Tinget, da man jo